

המונית והישיבה

גרטרוד גולדברג, 82, הגיעה לשיבה טובה עוד בגרמניה, וכאשר דרכה על אדמת ישראל, גילתה שאין דבר שי ימנע ממנה חיים יפים עד סוף הימים. בני משפחתה דאגו להבטיח לה מקום בבית הוריים (מושב זקנים מפואר) בלב הכרמל, ממנו היא יוצאת לפעמים לביקור אצל רופאה. אז נתקלת גרטרוד בחוסר הנימוסין של העומדים בתור, ביחסו העויין של נהג האוטובוס.

כאשר פנה אליה מפקח ראשון אברהם שביינק וביקש ממנה לסייע למשטרת התנועה בחיפוש אחר נהג מונית אדיב, לא חשבה זמן רב, היא פישפשה בארונה, הוציאה ממנו מדוזה קטנה ומקל דרכים מעוקם, כופי פה את גוה ויצאה אל הרחוב.

הראשון שבא לקראתה היה נהג המונית אליהו גרינבאום, 27, חיפאי, שכיר של חברת המוניות טקסי כרמל. אנשי התנועה ציפו במתיחות בחדר המדרגות של בית רופאה של גרטרוד גולדברג. מה יעשה בישיבה, כשתעצר המונית? אליהו פתח לפניו את הדלת, בשמאלו הדיק את המונית ובימינו לפת את זרועה של הזקנה (משמאל). ליוה אנה בזהירות במדרגות. עוזר מפקח מחוזי שלסקי וחוליית המארב קיזמו את פניו בברכה.

וראי העולם הזה זועזעו לפני חודשים אחדים מן יהודים הגדול והאכזרי של תאונות הדרכים (העולם הזה 733). נהגים והולכי רגל רבים נענו לקריאת משטרת התנועה, החלו מוקדקים בשמייה על עקרונות התנועה. הם גילו סוד פשוט: במעט רצון טוב אפשר לכרות את ראש מפלצת התאונות.

מאז גילתה משטרת התנועה גולגולת שניה למפלצת. חוזר האדיבות וגסות היחסים בין אורח למשנהו השתלטו על הכביש הישראלי הצר והצפוף, גרמו לתוהו ובוהו מוחלט. ככל ישראל אחר לא הצטיינו גם נהגים בנימוסי חברה, זילזלו בחיי אדם, בעקרונות מקצועם על הכביש המופקר לחסדם. נהגי אוטובוסים ראו בנוסעים אויבים טרדניים; נהגי מוניות לא דאגו לנחיות נוסעים ישישים וחולים; בעלי מכוניות משא ליגלגו לאזהרות העזרה של חבריהם למקצוע, בהם נתקלו בדרכם, עברו על פניהם מבלי להניע עפעף; ילדות קטנות שחצו כבישים בדרך לבית הספר, הופקרו לשרירות לבם של נהגים פזיזים. ואפילו הנהג הפצוע המוטל בצד הכביש, מפרפר ונאנק זכה במבטים קרירים אותם שלחו העוברים על פניו בדהירה.

..היתה גם הנהג כמותם אילו הסתובב הגלגל? אולי, אך, האם תכונות בלתי אנושיות אלה ששופות לכל הנהגים? האם חסרות תקנה הן? אלה הן השאלות שהציגה לעצמה משטרת התנועה, שהחלה החודש במבצע ארצי של נימוסי דרכים, בו יפוזרו כלות שוטרי תנועה על פני כבישי המדינה, יסתננו לאוטובוסים, יעקבו אחר נהגים ויבחרו את אבירי הדרכים. 10 נהגים מכל אחד מארבעה מחוזות המדינה, ישלחו למטה הארצי של המשטרה, כשגרירי הנימוסין של מחוזם, יוכן בתעודות כבוד וסיכות התנועה שיועזו על דש מעילם. חיפה אשר הקדימה להדליק את לפיד הנימוסין בכל שטחי חיייה, לא הסתפקה בחלקן של תל אביב וירושלים במבצע.

גילתה יוזמה מעבר לגבול החובה: עוזר מפקח מחוזי משה שלסקי, ראש ענף התנועה במחוז חיפה ואברהם שביינק, קצין הפקוד בדרכים, גייסו את כל צבאם הממונע. את 400 האוטובוסים החברים באגודת הנהגות בדרכים, בחיפוש אחר 30 נהגים חיפאים, שיתבלטו באדיבותם. 30 הנבחרים יעברו בדיקה קפדנית בה תתחקה משטרת התנועה על עברם מאז קום המדינה. לעשרה שעברם ימצא ללא דופי, חסרי עבירות תנועה, יוענקו מלבד כבוד, גם פרסים שימומנו עלידי אגודת הנהגות, כגון שרות חופשי במוסך וצמיגים. הימצאו 10 נהגים במדינה כולה הראויים לכך? משטרת

התנועה של העיר חיפה הגאה בעירה לא פחות מאשר כל אורח חיפאי אחר, אינה מוכנה לערוב ליתר חלקי המדינה. הקדימה השבוע להציב את חמש חוליות מבחן האדיבות שלה ברחובות הראשיים של העיר ובכביש הראשי חיפה תל אביב, דעת החיפאים: אביר הדרכים חייב להיות חיפאי.

אבירים עליך, כביש!

פרשת החי המת

סמל פיקוח הדרכים מיכאל עבאדי, 26, הוא ארטיסט מושלם. כאשר שאל עוזר מפקח מחוזי שלסקי, מי יתאים לשחק את הגורם המועזע והאכזרי ביותר: נהג כמאתים מטר לפני הכניסה לעתלית, הפך עבאדי את האופנוע שלו על הראש, קרע בחוסר רחמינות את מעיל הקרב הכחול שלו, ליכלך אה פניו בעפר וכזי להשלים אה התמונה, פרע את רעמת שערותיו וסרט את פניו בחודי קוצים. אחר השליך את חצי גופו העליון אל התעלה, טמן את פניו בחול וברגליו שכפותיהן הגיעו אל שולי הכביש, פירפר פירפורי גסיסה מהירים. כמאה מטר מהפצוע הגונח, לרגלי ה, תפסו שוטרי התנועה מחסה.

איך די זמן! מכונית פרטית, גדולה, אדומה והדורה שמהירות הדירתה הוכיחה את קוצר רוחו של נהגה, חלפה על פני הפצוע. בתוכה היה גבר בגיל העמידה, לבוש חגיגות. הוא הפנה את ראשו לשולי הכביש. משה עבאדי התחל, השימע צעקת גסיסה, פירפר ברגליו. הנהג יישר את מבטו לעומק הדרך. הוא אף לא הסתקרן כלל לברר לעצמו אם הפצוע חי או מת. במקום זה דרך בחוזקה על דושת הדלק. כשנעצר לא ידע שוטר התנועה אם לגנות אותו על הפקרת פצוע או לכבד אותו ברפורט על מהירות מופרזת: שאל השוטר, מבלי לגלות את זהותו:

- "ראית פצוע, למה לא עצרת?"
- "אני ממהר לישיבה!"
- "כיקוח נפש דוחה ישיבות!"
- "לא אצלי!"
- "מה שמך?"
- "איך לי זמן. שלום!"

בינתיים נעצר סטיישן-יוגון כחול ומבריק, עליו בלט מספר צהוב: נדינת גירורוק, ארצות-הברית. זקן וצעיר ירדו ממנו. הבעת דאגה אמיתית נסתמנה בפניהם כשהתכופפו אל הפצוע שנאנק ונגח. פתאום קרה דבר מצחיק: צלם העולם הזה התרומם מאחורי הסלע, הדק על כפתור המצלמה. "לכל הרוחות, מה מתרחש כאן", שאג האמריקאי הצעיר. "משהו מסריח", אמר הזקן. משה עבאדי התבלבל, התרומם, התבונן בשני האמריקאים במבט טפשי. "שוודי דרכים", הסכימו בניניהם האמריקאים. "מהר למכונית!" עבאדי נעזר על ידי תפאורת קוצים כשהור לתפקידו: כאשר השליך את עצמו בשנית, נתקע קוצ עמוק לתוך פיו. הוא החל לירוק דם. האמריקאים ברחו על נפשם. **אני מת בייש, בחיי!** דקה קלה לאחר מכן, עברה ליד הפצוע מכונית משא רעועה ומיושנת. עבאדי השתמש בדקה להזדהות מלאה עם תפקידו הטראגי. הנהג לא יכול היה שלא להבחין בו. הוא שמע

את צעקותיו, האיש את מהלכו, אך הבחין שהפצוע המוטל בפניו אל התעלה אינו רואה אותו. הנהג הביט כה וכה. איש לא ראה אותו בקלקלתו. הוא הזרים בנוזין אל המנוע ומיהר להגיע אל שוטר התנועה. שוטר התנועה, חיפאי מושבע, שהיה בטוח שחסר-לב כנהג זה אינו אלא תל אביבי רגיל, אוכזב קשות כאשר גילה הנהג את זהותו: שמואל לקריץ, 40, חיפאי (תמונה ראשונה למעלה). "למה לא עצרת?" לקריץ שיווה לפניו מראה מטופש, גימגם: "לא הייתי בטוח שהוא במאה אחוז פצוע". הערת השוטר: "האם היית נעצר אילו היתה רגלו השמאלית על הכביש וראשו על ההר?" "כן!" "מה כן?"

"אני מת בייש, בחיי." זה **מסוכן מאד**. אוטובוס של אנד נעצר לבסור ראשון, אחריו זינקו רוב הנוסעים. נרגשים (תמונה נ הפצוע הרגיש בתכונה, השמיע גניחות קצרות. שתי זי פרקי ידיהן בעצבנות. חייל צה"ל הכריז: "אני חוב אל הפצוע, נגצ בו בקצה אצבעו כשהלה השמיע צעק אמר החובש לעומת האנשים שהאיצו בו. לעשות מ להעלות אותו. אני מפחד. עמוד השדרה ודאי שביר. זה אמבולנס של מגן דוד אדום שעבר במקרה, כמעט ש העסק, גרם להתמרמרות כללית. כשנשלח לדרכו על ידי צעק שוטר שהיה בין הנוסעים: "רשמתי את המו אדפוק אותו!"